

GUATEMALA – 24 de ore

Guatemala, loc plin de surprize, a fost tinta noastra in acest an!

Tara superba, verde si bogata, cu oameni saraci (80% din populatie sunt indieni care vorbesc peste 25 de dialecte si invata spaniola ca limba secundara), care "stiu" foarte bine care este pozitia lor pe scara ierarhica !

Dupa 600 de ani, urmasii lui Cortez si ai fratilor Gonzalo si Pedro de Alvarado, care au "insamantat" populatia bastinasa, (ladino sau mestizo, combinatia intre amerindieni si spanioli), reprezentand un procent demografic minimal, conduc absolut tot ce exista in tara.

12 zile foarte intense (arheologie, geografie, istorie, antropologie, culinare) s-ar fi incheiat foarte frumos, daca mama natura nu ar fi "stranutat" in noaptea de marti spre miercuri si soseaua, singura si unica, care leaga lacul Atitlan de "civilizatie" nu se acoperea de pamantul care s-a prabusit pe aproximativ 500 de metri. Noi, Marius, Claudia, Aura si cu mine, in hotelul, excelent, de pe malul lacului pe care nu reuseam sa-l vedem din cauza cetii, ne uitam unul la celalalt si ne intrebam ce facem?

Zborul din Guatemala spre alte directii e vineri dimineata la ora 7, noi suntem in munti, la 200 km distanta de aeroport, complet izolati! Vestea "buna": ultima data cand au fost alunecari de teren, soseaua a fost blocata 7 zile si turistii au fost evacuati cu helicopterul...

Soferul Armando vine si ne anunta foarte mandru : "Prima data in viata mea am cumparat incaltaminte noua "(cizme cu talpa groasa foarte eficiente in ploaie si noroi). Ne sfatuieste si pe noi sa achizitionam cizme!

-De ce?

-Petru ca am gasit o solutie sa iesim din Atitlan!

-Cum?

-Ca toti localnicii! Mergem cu o barca 15 minute, coboram si mergem pe jos 40 de minute (40 de minute guatemaleze = 2 ore internationale!!!) si pe urma cautam ocazii sa putem avansa pana la soseaua principala (Panamerican) si de acolo nu mai avem probleme...

Greseala mea: nu am intrebat daca mersul pe jos cuprinde si urcus! Lacul Atitlan se afla la 1350m fata de nivelul marii, iar drumul de acces incepe la peste 2000 de metri...

Plecarea: joi dimineata la 7 (avem toata ziua inainte...)

OK! Cumparam cizme, bete de mers (bete pentru matura...), saci de plastic pentru genti. Angajam 4 hamali pentru bagaje, desfiintam valiza lui Marius si Clody si asteptam...

Seara, la hotel, am sarbatorit eliberarea lui Ghilad Shalit, impreuna cu inca cateva perechi de israelieni (de fapt in tot hotelul au fost 8 perechi de turisti, toti din Israel!)

Joi dimineata ora 7:

Soferul vine cu un tok-tok! Echipati cu cizme si bete, urcam in barca! Dupa o calatorie "lunga" de 2 minute, la aproximativ 300 de metri de hotel, ne da jos si ne arata "drumul": poteca ingusta care urca direct pe o stanca. Asta este drumul, nu mai mergem cu barca! Prima surpriza!!!

Ce sa facem, incepem sa urcam! Aura se descurca foarte bine si se catara ca o caprioara! A doua surpriza!

Ploua, noroi, intr-o parte stanca, in cealalta parte prapastia pe care nu o vezi , vegetatia acoperind totul! Un localnic, care se catara si el, o ajuta pe Aura in momentele grele! Cat avem de mers? O nimica toata, inca putin si ajungem. "O aruncatura de bat si-l mai duci putin subsuoara", vorba ardeleanului. Ne cataram, ne cataram, si dupa o ora ajungem la sosea, dupa ce am ocolit zona soselei acoperita de pamant, urcand de la 1350 metri la 1800 metri. Aura este fericita si este "dispusa" sa mai incerce escaladari!? Dupa o jumate de ora ajung hamalii cu bagajele! Dupa o ora ajung inca doi turisti care ne povestesc ca mai sunt doi pe traseu, (Marius are principii foarte clare: magazine si muzeu pe dinafara, muntele din masina, restaurant pe dinauntru) si "bombero" ii ajuta la mers! Cand am inteles ca " bombero " = "pompieri", m-am intors sa vad ce se intampla!

Alta surpriza! Marius a alunecat in prapastie si cu greu au reusit sa-l scoata localnicii care se intorceau acasa. In sfarsit, dupa inca o ora si jumate, Marius si Clody au ajuns sus! Ochii lui Clody spun tot... Marius nu mai spune nimic...

O alta surpriza: am gasit o masina care sa ne duca mai departe! Ne-am urcat noi patru, soferul, care lasase masina societatii jos, la lac, localnicul care a ajutat pe Aura si hamalii (nu stiam ce ne asteapta pe drum si daca trebuia sa mergem pe jos, sa fie cine sa care bagajele). Apropo bagaje, joia era planificata in program ca ziua de cumparaturi in cea mai renumita piata din Guatemala – am scapat-o! Ne-am mai poticnit de doua-trei ori pe sosea, dar la ora 15 am ajuns la soseaua principala (deschisa!) si la 17 am ajuns la hotelul din Guatemala direct in baie!!!

Marius nu este "dispus" sa faca nicio miscare!

Aura si Clody trebuie sa mai cumpere cate ceva, asa ca mergem la mall (cel mai "rasist" pe care l-am vizitat vreodata. Nu am vazut indieni, numai spanioli, parca ar fi fost controlati inainte de a intra in mall).

Vineri dimineata la 7.00 decolam...

Dupa cateva zile am citit in internet ca in sfarsit, incep lucrarile pentru deschiderea drumului!

Pisti

Octombrie 2011

<http://www.flickr.com/photos/gettaneumann/sets/72157628839593275/>